

opusdei.org

Dopis od Preláta (květen 2007)

Dopis Mons. Javiera Echevarrúi věřícím Opus Dei. V tomto dopise Prelát vyzývá jednat v měsíci květnu intenzívněji s Pannou Marií, bránit rodinu a pečovat o ni.

28.05.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Během postní doby nám mešní čtení představuje scény ze Skutků apoštolů. Zjištění, že již od počátku,

ode dne Letnic, si byli první věřící jasně vědomi toho, že tvoří novou Boží rodinu na zemi založenou na velikonoční oběti Krista a na seslání Ducha Svatého, je důvodem obrovské radosti. Naplňme se tedy radostí a zodpovědností, neboť církve, která je vždy mladá, jsme my, každý z nás.

Svatý Lukáš dosvědčuje, že naši první bratři ve víře *setrvali v apoštolském učení, ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách*[1]. A dodává, že *obec věřících měla jedno srdce a jednu duši*[2].

Bezprostředním důsledkem toho být si vědom a cítit se rodinou Boží, byla apoštolská statečnost, odvaha mluvit o Ježíši s lidmi, se kterými se potkávali, aniž by se nechali zadržet falešnými lidskými ohledy. *S odvahou hlásali Boží slovo*, zaznamenává evangelista a zdůrazňuje: *vydávali s velkou působivostí svědectví o*

zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost[3].

Za tímto úžasným obrazem, na němž vyniká logické nadšení pro zmrtvýchvstalého Ježíše a apoštolská horlivost prvních křesťanů, je tušit – jak jsem vám řekl – přesvědčení o tom, že jsou rodinou Boží na zemi; rodinou, spojenou poutem mnohem silnějším, než je pouto pokrevní, a jíž Pán zvěstoval ve svém kázání: *to je moje matka a to jsou moji příbuzní! Každý totiž, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka[4].*

Toto Ježíšovo ujištění se aplikuje na prvním místě na Nejsvětější Pannu Marii, neboť díky jejímu naprostému přimknutí se k tomu, co jí Archanděl zvěstoval od Boha, se uskutečnilo velké tajemství vtělení Slova. Od ní se první křesťané naučili chovat jako děti Boží, jako sourozenci Ježíše Krista.

Někteří církevní otcové zdůrazňují nenahraditelnou roli Marie jako matky první církve po nanebevstoupení Ježíše Krista a po seslání Ducha Svatého. Například v knize připisované svatému Maximu Vyznavači se vypráví, že „když se apoštolové rozešli do celého světa, přebývala svatá Matka Kristova jako královna všech v centru světa, v Jeruzalémě, na Siónu, s milovaným apoštolem, kterého jí daroval Pán Ježíš Kristus za syna“[5].

Tyto úvahy se zdají být velmi vhodnými v květnu, zvláště věnovanému – ve velké části světa – Nejsvětější Panně. Naše Paní plnila poslání, které jí svěřil její Syn na kříži a vždy se chovala jako Matka křesťanů, jako Matka církve. Zvu vás, abyste uvažovali nad radostí svatého Josemaríi, když – na začátku tohoto měsíce – zjišťoval, **že úcta k Nejsvětější Panně je stále živá a probouzí v křesťanských duších**

***nadpřirozenou touhu jednat jako
domestici Dei, jako členové Boží
rodiny (Ef 2, 19)[6].***

Myslím, že není opovázlivostí říci, že náš Otec byl obnovitelem nebo, chcete-li, světcem, který odhalil nespočetná bohatství a světlo ve svatém Písmu. Opakoval, že křesťan – a konkrétně muži a ženy z Opus Dei – činí z ulice chrám, protože proměňuje činnosti v kult a chválu Nejsvětější Trojice. A já vidím v těchto slovech homilie, která jsem právě citoval, něco velmi charakteristického, co komentovalo již mnoho lidí: svým chováním, svými rozmluvami proměňoval svatý Josemaría nejrůznější místa, na kterých se pohyboval, v další Betánii. Mezi nemocnými, mezi nuznými, mezi univerzitními studenty, mezi intelektuály atd. – a mohl bych vám jmenovat mnoho případů – vytvářel rodinné prostředí, kde se všichni

učili přijímat Krista, jako to dělali Marta, Marie a Lazar.

Z toho logicky vyplývá, aby se každý podle své potřeby snažil již od této chvíle konkretizovat, jak bude osobně během těchto týdnů jednat s Pannou Marií, s touhou vždy vidět v ostatních své bratry. Možná se můžeme snažit vložit více pozornosti a lásky do každodenní modlitby růžence a kontempace jeho tajemství; nebo jít na pouť – možná v doprovodu další osoby – na některé z poutních míst nebo kaplí zasvěcených Panně Marii, ve městě, kde bydlíme, nebo v jeho blízkosti.

V Opus Dei máme v tomto měsíci zvyk *květnových poutí*, se kterými začal náš Zakladatel v roce 1935. Vložme již nyní jejich plody do rukou naší Matky. Neboť, jak upřesňoval svatý Josemaría, ***Maria stále buduje církev, sjednocuje ji, udržuje ji v jednotě. Je obtížné na jedné straně***

mít úctu k Panně Marii a na druhé straně necítit jednotu s ostatními členy tohoto mystického Těla, nebýt v jednotě s jeho viditelnou hlavou, papežem[7].

Uvažovat o církvi jako o rodině Boží mi také připomíná potřebu šíření pravdy o rodině, založené na sňatku *jednoho s jednou a navždy*, která – jak řekl papež ve Valencii před méně než rokem – **je výsadní oblastí, kde se každý člověk učí dávat a přijímat lásku**[8]. Nikdy nevynaložíme dostatečné úsilí na šíření křesťanského učení o tomto bodu, když jsou v mnoha zemích – prostřednictvím nespravedlivých zákonů a zvyků – podryvány přirozené základy rodinné instituce. Před několika týdny jsem měl to potěšení setkat se – v Římě – s početnou skupinou manželů, kteří se účastnili Mezinárodního kongresu rodiny. Následující učení Učitelského úřadu církve, jsem je povzbuzoval k

tomu, aby svým slovem a životem pokračovali v upevňování kořenů této instituce, která je **potřebným dobrem pro lidstvo, nezbytným základem pro společnost a velkým pokladem manželů po celý jejich život**[9].

Pokud je rodina oprávněně nazývána *domácí církví*, je tomu tak, „protože je znamením a uskutečňováním církve, která má povahu společenství a rodiny, jako rodina Boží. Každý její člen, podle vlastního postavení, vykonává křestní kněžství a přispívá k tomu, aby rodina byla společenstvím milosti a modlitby, školou lidských a křesťanských ctností a místem prvního hlásání víry dětem“[10].

Základní charakteristikou této instituce jakožto společenství založeném a vystavěném na lásce – nezištném darování se druhým – je, že se jeho členové mají umět

každodenně vydávat pro druhé s opravdovou a upřímnou starostlivostí. Není možné, aby někdo uvažoval tak, jako by ti druzí neexistovali; každý se má starat o potřeby ostatních: navzájem se za sebe modlit, pomáhat si, mít účast na jejich bolestech a těšit se z jejich radostí. Tak přispějí všichni k udržení milého přikázání, jež s sebou nese křesťanské bratrství skrze setbu pokoje a radosti, která bude nevyhnutelně ovlivňovat společnost.

Povinnost *vytvářet rodinu* v každém domově je něco velmi milého, co zahrnuje všechny: otce a matku, děti, prarodiče, osoby, které spolupracují svou prací na péči o domov. Je to oblast, která se vztahuje na všechny, neboť všichni musíme bojovat proti „panskosti,“ která je jasným projevem lpění na sobě. Samozřejmě se jedná o přednostní práci rodičů, kteří mají směřovat svůj celoživotní projekt nad ostatními ušlechtilými

cíli, k uskutečnění – a to co nejdokonalejšímu – vzoru Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa. Ačkoliv nelze zcela vyloučit některé neshody mezi manželi, tito by se měli ze všech sil snažit o jejich brzké překonání, poprosit o odpuštění a odpouštět.

Svatý Josemaría chápal a omlouval tyto slabosti, neboť, ***jelikož jsme lidská stvoření, je možné se někdy pohádat, ale jen málo. A potom – dodával – by měli oba dva uznat, že mají vinu, vzájemně si říci: „odpusť mi“ a pevně se obejmout... A potom kupředu! Ať je však vidět, že dlouhou dobu nebudete mít rozepře. A před dětmi, malými či velkými, se nehádejte nikdy. I kdyby byly děti velmi malé, všimnou si všeho[11].***

Toto úžasné panorama, děti moje, které své božské povolání žijete v manželství, se také obyčejně projevuje v malých obětech, ačkoliv

se nám někdy zdají být velké. Zodpovědnost za udržení vašeho domova je stoprocentně v každém směru v kompetenci otce a matky. Některý z manželů možná z pracovních důvodů tráví velkou část dne mimo domov; ale když se po dni plném práce – dost možná vyčerpávající – vrátí domů, nemůže se nestarat o to, aby ostatním členům rodiny zpříjemňoval soužití; stejně jako nemůže sobecky myslet jen na svůj odpočinek. Jste povinni věnovat svému manželovi (manželce) něhu a pozornosti, na které má právo, a dětem čas a něhu, kterou potřebují – především v určitých důležitějších obdobích jejich fyzického i citového vývoje.

Zkoumejte děti, děti moje, které jste vdané nebo ženaté, vaše chování doma. Přemýšlejte nad tím, jak zlepšit vaši spolupráci při domácích pracích – které jsou rovněž v kompetenci mužů –; přemýšlejte o

tom, jestli v klidu mluvíte s každým ze svých dětí, abyste je vedli k vzájemné shodě; o tom, jestli jste ochotny přetnout vaši činnost mimo domov, když by bylo zapotřebí, abyste se věnovali vaší rodině, která je vždy tím **nejlepším podnikem**, jak ubezpečoval svatý Josemaría. Zvláště tehdy, když jsou děti ještě malé, umožňujte vaší manželce (manželovi) plnění křesťanských povinností, jako účast na Mši svaté nebo na křesťanských vzdělávacích prostředcích. Hledejte vhodné prostředky a buďte si jistí, že toto úsilí a oběť budou k užitku celé rodině.

V předcházejících odstavcích jsem se zvláště obrátil na vdané a ženaté osoby, rád bych však zdůraznil, že tyto povinnosti a podstatu oněch rad lze aplikovat také na všechny ostatní, neboť všichni jsme zodpovědní – každý ve své osobní situaci – za vytváření a udržování opravdového

rodinného ovzduší. Co děláš pro druhé ty překonáváním sama sebe? Jak se snažíš předávat ostatním klid a radost? Jak projevuješ svou ochotu k čemukoliv? Jak pěstuješ bratrství a ovzduší domova v kanceláři, dílně, pracovně, při odpočinku?

Na druhou stranu myslím při psaní těchto řádků zvláště na práci mých dcer, které se starají o správu našich center. Právě proto, že vykonáváte velmi podobným způsobem práci Panny Marie, kterou vykonávala v Nazaretském domě, můžete touto skrytou a tichou službou, která má příchuť křesťanské rodiny, tolik ovlivňovat, dcery moje, dobrý chod všech, každého centra, každé práce, celého Díla a společnosti.

V této úžasné rodině, jíž Dílo je, jsem zažil dva okamžiky, za které jsem vděčný Bohu. Před čtrnácti dny v Miláně a především, kdy jsem se vrátil z Berlína. Při obou pobytech

bylo mnoho vzpomínek ze života našeho Otce, který „chce,“ abychom všichni neustále „tvořili rodinu.“

Prosme hodně Matku Církve a Díla, aby nás naučila šířit všude ideály křesťanské rodiny s jejími rozličnými praktickými důsledky. Pokud s sebou někdy přináší oběť, nezapomeňme, že se také objevují jako nevyčerpatelný pramen radosti: radosti toho, kdo nemyslí na sebe, ale vydává se ve velkorysé odevzdanosti ostatním pro Boha, jako to činil Ježíš Kristus.

Modlete se stále za mé úmysly. Bůh si přál, abych byl Otcem této nadpřirozené rodiny Díla. Já sám nezmohu nic; podpíráný mými dcerami a syny mohu, s Boží milostí, všechno: *omnia possum in eo, qui me confortat*[12]. Pamatujte zvláště na modlitbu za numeráře, kteří 26. května obdrží v Římě kněžské svěcení. Proste Pána, aby nám je

připravil velmi svaté, úplně
odevzdané službě svým sestřím a
bratřím a všem duším.

A modlete se víc, mnohem víc za
Benedikta XVI., společného Otce
všech křesťanů, Náměstka Krista v
této velké rodině Boží na zemi, jíž je
Svatá církev.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. května 2007.

[1] *Sk* 2, 42.

[2] *Sk* 4, 32.

[3] *Sk* 4, 31.33.

[4] *Mt* 12, 49-50.

[5] *Život Mariin* připisovaný svatému Maximu Vyznavači, č. 95 („Testi mariani del primo millenio“, sv. II. s. 259).

[6] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 139.

[7] *Tamtéž*. [8] Benedikt XVI., *Promluva na Světovém setkání rodin*, 8.7.2006.

[9] Benedikt XVI., *Promluva při Světovém setkání rodin*, 8.7.2006.

[10] Katechismus Katolické církve, *Kompendium*, č. 350.

[11] Svatý Josemaría, *Poznámky z besedy*, 4.6.1974 („Hogares luminosos y alegres“, s.26).

[12] *Flp* 4,13.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-kveten-2007/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-kveten-2007/) (20.11.2025)